

at gjøre nogen dertil sigtende Indskrænkning. I alt Fald trøster jeg mig med, at jeg herom ikke staaer ene med mine Anskuelse, men at der er flere hæderlige Mænd, der i den Henseende dele Anskuelse med mig.

Med Hensyn til mit Vædringsforslag er det af den høitærede Justitsminister — om jeg forstod ret — blevet yttret, at det ikke gaafe udtalte hvad derved tilsigtes. Det er mig dog kjær, at han, saavidt jeg erindrer, Intet yttrede om, at der var noget Særdeles, der talte imod, at det blev optaget; men hvad angaaer det, han yttrede om, at det dermed Tilsigtede ikke vilde opnaaes, da er det mig ikke let at forstaae, hvorledes mit Forslag skulde være anderledes affattet. Naar nemlig Kornmøller ere nævnte, og der saa derefter indskydes „andre Veirmøller“, saa kan der dog ikke være nogen Tvivl om, at „Kornmøller“ er at forestaae om allehaande Møller, som male Korn, baade Vind-, Vand- og Dampmøller, og ved Veirmøller alle andre saadanne, som ikke male Korn. Jeg troer neppe, at der skal kunne findes noget andet Udtryk, som bedre betegner hvad der er min Mening, men er det Tilfældet, skulde jeg dog meget bede det ærede Udvalg, som i sin Midte har en anseet Jurist, om at ville ændre det til 3die Behandling. Forresten bemærkede Ordføreren, at det vilde være uhensigtsmæssig at optage mit Vædringsforslag; andre Møller end Kornmøller, sagde han, burde ikke have Lov til at male, disse, fordi de alene befattede sig med en Gjenstand, som var absolut nødvendig for Alle. Men jeg troer, at de Grunde, jeg har anført for, at ogsaa andre Møller bør have Tilladelse dertil, ere uigjendrevne; thi, naar de skulle og kan kunne benytte netop den Tid, da det blæser, maa det ogsaa være dem tilladt at benytte Møllebøven, til hvad Tid det skal være. Jeg troer heller ikke, at disse Mølleiere kunne søge Veroligelse i, at det ikke tidligere har været dem forbudt, og det kan derfor heller ikke være uhensigtsmæssigt, at der nu bliver optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at det skal være dem tilladt, og, saavist som jeg troer, at dette vil være billigt, saavist haaber jeg ogsaa, at Thinget vil gaae ind derpaa.

Sats: Jeg finder stor Anledning til at

takke den ærede Ordfører for det Foredrag, hvori han har fremsat Haab om, at jeg skulde komme frem med et nyt Lovforslag angaaende de anerkjendte Troesfamsunds Ret til at fordrø deres Helligdage overholdte paa samme Maade som Folkekirkens. Det gjør mig ondt, at jeg maa berøve ham dette Haab; thi jeg har ikke ifinde, at freikomme med et saadant Lovforslag; men jeg haaber, at han og jeg skulle tillsammans opleve den Tid, da et Lovforslag, hvorved alle Helligdagsanordninger gaae op i Lyset, bliver antaget af Thinget. Naar jeg nu skal indlade mig paa Sagen i sig selv, er det langtfra mig at ville omtale alle disse Kornmøller, Meelmøller, Bindmøller og Vandmøller og Alt, hvad vi her have hørt om dem. Der er kun eet Vædringsforslag, der har tiltalt mig, nemlig det, der omhandler det almeengyldige Hensyn. Det synes jeg rigtignok Politiet maa kunne være vel tjent med; thi, naar det bliver optaget i Loven, vilde derved Meget blive overladt til dets Skjønsmhed. Hvad Sagen i det Hele angaaer, da synes det klart, at, skal der være en Helligdagsanordning, saa skal den ogsaa ligesom andre Love kunne overholdes. Men det er bekiendt nok, at den foregaaende Helligdagsanordning ligesom ogsaa den næstforegaaende aldrig har været overholdt, undtagen maaskee paa enkelte Steder, hvor Politiet har sat en Væi i at bevise, at den kunde overholdes. Dette er bekiendt nok; og, hvad der er endnu mere bekiendt, er, at Regjeringen har været allerværst til gjennem sine Embedsmænd at overtræde den foregaaende Helligdagsanordning. Skal en saadan Anordning overholdes, skulde Regjeringen ikke bryde den selv og befale sine Embedsmænd at forrette alskens Arbejde paa Sønde og Helligdage og derved aabenbart forhindre dem fra at besøge den offentlige Guds-tjeneste; Men dette er skeet, og jeg er overbevist om, at det er skeet over hele Landet. Naar nu altsaa de, som give saadanne Love, selv ere de første til at bryde dem, saa kan man naturligtvis ikke vente stor Respect for en saadan Lov i Landet og blandt Folket. Dette er, hvad der angaaer det Verdslige. Tage vi Hensyn til det Kirkelige, som den ærede Justitsminister omtalte ved at nævne Kirkens Tårn, hvorom han vilde samtale med den